

Sandra Schwartz

MISSION
kærligheds
kys♥

Alvilda

Min *lykkeboble* brister præcis kl. 13.45, da jeg i lufthavnen efter en uges ferie skal sige farvel til gigaidioten ... årh, altså, jeg mener selvfølgelig Victor. Drengen, som jeg helt og aldeles har tabt mit hjerte til, også selv om det lige tog en lidt uheldig, ujævn omvej forbi hans bror, mr. Hot, aka Mathias, før det landede hos ham. Men helt ærligt, hjerter kan sgu også godt være forvirrede! Og det var ikke mig, der kyssede Mathias, men ham, der kyssede mig, selv om jeg måske kom til at kysse en lille smule igen.

Min irriterende familie og jeg har været på Gran Canaria en uge. Det vil sige min irriterende perfekte søster Sara (jeg nægter at kalde hende storesøster, hun er *KUH* 11 måneder ældre end mig), min tennisgale lillebror Sigurd, mor og far og mig. Faktisk var jeg overhovedet ikke begejstret for at skulle på ferie. Jeg

ville hellere til fest hos lækre Valde sammen med min bedste veninde Nete.

Men nu er alt forandret. En uge lyder ikke af meget, men TRO mig, der kan ske meget på en uge. Ja, selv få timers begivenheder kan ændre dit liv.

For eksempel sad jeg for få timer siden i Las Palmas Lufthavn og facetimedede med Nete og sagde til hende, at alting var lort, men så dukkede Victor op, som jeg ikke troede, jeg nogensinde skulle tale med igen. Hallo, at kysse hans bror – også selv om jeg hurtigt indså, det var en fejl – er ligesom en rimelig sikker *dealbreaker*. Men før jeg vidste af det, fik jeg sagt, at jeg er vild med ham. Han gav mig et knus, og jeg var glad, ja, ligefrem lykkelig! For det betyder, at han også er vild med mig. Ikke?

Måske begyndte min lykkeboble allerede at slå revner under flyvetyren. Den var i hvert fald en nervepirrende, ja, nærmest skizofren oplevelse. Ikke på grund af min flyskræk, den havde jeg faktisk forbavsende under kontrol. Men fordi vi ikke sad sammen med Victor og Mathias, ligesom vi gjorde på vej til Gran Canaria. Jeg sad mellem Sara og Sigurd, der begge insisterede på at være max irriterende, og jeg pendulerede mellem det ene øjeblik at have det fantastisk og føle mig uovervindelig og det andet at være rundforvirret

på et så svimlende niveau, at jeg mest af alt havde lyst til at knække mig. For hvad skal der ske nu? Er vi kærester? Vi har jo ikke engang kysset?

Og nu er vi ankommet til lille, mørke Danmark. Hvilket må siges at være noget af et antiklimaks. Eller også er det måske et varsel. På Gran Canaria var der høj sol og lækkert varmt. Herhjemme er vejret typisk forårsvåd med stikkende slud og gråtung himmel. Oven i hatten er det tid til at sige farvel til Victor, selv om det føles, som om vi knap nok har sagt goddag til hinanden. Der er så meget at sige, men så lidt tid til at få det sagt i.

Vi er i bagageudleveringshallen med en million milliard andre feriegæster. Victor har trukket mig lidt væk fra de andre. Han kigger på mig. Nysgerrigt og drilsk. Jeg kender hans blik. Eller det troede jeg, jeg gjorde. Men der er ligesom kommet en ekstra dimension i det. Noget usikkert og spørgende og samtidig varmt og insisterende. Og det varme og insisterende smitter ligesom. Hvordan kan det det? Er forelskelse ligesom en virus, eller hvad?

Ingen af os siger noget, og spændingen får min lykkeboble til at dirre. Det gør ligesom ikke det der varme og insisterende meget bedre. Faktisk gør det det meget værre. Det ene øjeblik er jeg i den syvende himmel, og

det næste er jeg nede i den sorteste kulkælder, så jeg føler mig efterhånden som en menneskelig elevator.

”Jeg hader at sige farvel,” siger han så.

”Også mig,” svarer jeg. ”Det lyder så ... så definitivt og højtideligt.” Jeg laver min stemme om og prøver at lyde højstemt. ”*Må du fare vel, min ungersvend, og må skæbnen stå dig bi.*” I det sekund jeg har sagt ordene, har jeg mest af alt lyst til at synke i jorden. Hvorfor sagde jeg det? Jeg er jo en idiot!

Victor griner. Men gudskelov ikke på den der *øh, du er for mærkelig, jeg må hellere se at komme væk-måde*. I stedet griner han på den der indforståede *jeg er helt med-måde* og nikker entusiastisk. ”Måske skal vi sige på gensyn i stedet?” siger han. ”Alt det der *fare vel*-noget burde være slut nu, hvor vi er hjemme, ikke?”

Det er måden, han siger det på, der giver mig gåsehud. Små gys, der spreder sig med lynets hast, overalt på min krop. Som om han mener noget mere med ordet hjemme.

”He he, god idé,” siger jeg og sender ham et stort smil. ”*Hasta luego!*”

Victor smiler skævt. ”*À bientôt!*”

”*Bis bald!*”

”*Sayonara!*” Victor griner.

Så klap
dog i

Ingen af os rækker os ud af flækken. På mystisk vis kommer vi i stedet til at stå tættere på hinanden.

”Arriverderci,” siger jeg og slår teatralisk ud med hånden og nejer kikset.

Af en eller anden grund må kiksetheden have en vis tiltrækning, i hvert fald på ungersvende ved navn Victor, for han træder et skridt tættere på mig, og den der varme og insisteren i hans blik bliver mere intens.

Han tager min hånd og trækker mig ind til sig. Jeg snubler hen mod ham og lader mig opsluge af hans øjne. Han skiller læberne, og hans tunge smutter ud og fugter læberne.

Jeg synker en klump og mærker, hvordan min krop pludselig bliver helt mat og geleagtig. Er det nu, det skal ske? Mit første rigtige kærlighedskys? Min lykkeboble hopper og danser af spænding og forventning.

Og så sker det. Det, der bare under ingen omstændigheder må ske. Midt i det hele toner et billede af mr. Hot frem for mit indre blik.

”Ad!”

Sagde jeg det højt? Fuck, det gjorde jeg vist.

Victor ser forvirret på mig.

Jeg får en absurd trang til at forklare. ”Det var altså ikke til dig. Jeg kom bare til at tænke på mr. Hot ...” Jeg fortryder, allerede mens ordene er på vej ud af min

Oh wo!

mund. Men sådan et tonstungt volapyktog har åbenbart dårlige bremses. ”Altså ... jeg mener Mathias, og he he, ham har jeg altså virkelig ikke – og jeg mener på ingen måde – lyst til at ... kysse ... igen.”

Fuck fuck fuck.

Hvad er det dog, jeg står og siger? Victor skal til at kysse mig. Jeg skal til at have mit første kys af den dreng, jeg er vild med. Og så minder jeg store kvajpande ham om, at jeg lige har kysset hans bror! Kan man spolere et ellers perfekt øjeblik mere effektivt? Det tror jeg ikke.

Victor ser da heller ikke kun forvirret ud nu, han ser decideret frastødt og nærmest dårlig ud. ”Øh, okay, he he,” siger han og lyder for en gangs skyld, som om han er totalt hylet ud af den.

Jeg ville selv hyle af grin, hvis det her var en tv-serie. Men det er det ikke. Det er mit liv! Jeg stirrer ned i gulvet, alt for flov til at se på ham igen. Min hjerne kan ikke producere en eneste kvik replik, den har alt for travlt med at fremsætte mordtrusler mod mig.

Som om det ikke kan blive værre, råber Mathias i det samme: ”Hey, V, vi skal hjem nu,” og går tøvende hen mod os.

Jeg krymper mig. Jeg kan ikke se nogen af dem i øjnene lige nu. Jeg har mest af alt bare lyst til at stikke

af. Og jo tættere Mathias kommer på os, jo stærkere bliver den følelse.

”Nå, men øh, vi ses!” siger jeg og bevæger mig baglæns væk.

”Øh, går du?” siger Victor.

”Jep, jeg må vist hellere finde de andre,” siger jeg.

Han rynker panden. For sidst vi tjekkede, stod min familie kun nogle meter bag mig.

Nu er Mathias nået hen til Victor. Han kigger efter mig. Det får mig til at gå endnu hurtigere baglæns. Hvilket er en virkelig dårlig idé, for vi er ligesom i en hal med masser af folk og masser af bagage. Så selvfølgelig bakker jeg ind i noget. En bagagevogn, viser det sig. Jeg mister balancen, men finder på mirakuløs vis støtte i tårnet af kufferter på vognen. Men ak, det sølle tårn giver efter som et korthus. Alle kufferterne vælter ned på gulvet, og jeg følger efter.

Et øjeblik ligger jeg der som en strandet hval og gisper, halvt på bagagevognen og halvt på bjerget af kufferter, og stirrer op i Saras storgrinende ansigt. Og hun bliver ved med at grine, mens jeg – idiot – kæmper mig på benene igen.

Victor og mr. Hot står og glør, og for første gang er det helt tydeligt, at de er brødre. De har det samme lamslåede udtryk i ansigtet. Jeg løfter en hånd og

tvinger et smil frem. ”Jeg er okay!” råber jeg. ”Seriest, jeg er okay!” Og det er i det øjeblik, at min lykkeboble brister, og virkeligheden rammer mig som en kølle.

PUF!

Jeg har lige fucket mit første kærlighedskys op. Det er slemt, meget slemt. Men hvad værre er: Hvad nu, hvis jeg også har fucket mit forhold til Victor op, inden det overhovedet er begyndt?

To ting, enhver agent bør vide om forelskelse:

- At forelske sig er som at **springe ud** fra en klippe. Ens hjerne slår alarm og forbereder sig på smerte, mens ens hjerte synger og spreder sine vinger i fast tro på, at det kan flyve.
- Spørgsmålet er så, hvad der får ret? Hjernen eller hjertet? Lad slaget begynde, og bered dig på at komme ud på en **flyvetur**, du ikke ved, hvordan ender.